

1

ความยืดหยุ่น
จะทำให้ท่านพลาดอะไรมากมาย

1 : สีอะไร ก็สวยทั้งนั้น

พฤติกรรมอันสูงส่งที่สุดของคนเรา
นอกจากการเผยแพร่สัจธรรมแล้ว
ก็คือการละเลิกการกระทำผิดอย่างเปิดเผย

ฟรานซ์ ลิชต์

เมื่อไม่นานมานี้ บารัค โอบามา ผู้มีเชื้อสายของชนผิวดำได้รับชัยชนะ
ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา เป็นสัญลักษณ์แสดงให้เห็น
ว่าสีผิวและเผ่าพันธุ์ไม่อาจแบ่งแยกชนชั้นและจิตใจคนได้อีกต่อไปแล้ว

ในโลกนี้มีความขัดแย้งไม่รู้เท่าไร ที่เกิดขึ้นเพราะเราไม่อาจปล่อยวาง
ทัศนะอันมีเงื่อนไขและอคติต่อสรรพสิ่งซึ่งดำรงอยู่ตามสภาพความเป็นจริง
เหล่านั้นลงได้ และทัศนะเหล่านั้นกลายเป็นอุปสรรคใหญ่ภายในใจที่กำจัด
ออกไปได้ยาก การดำรงอยู่ของสิ่งกีดขวางเหล่านี้ส่งผลให้บางสิ่งถูกปิดกั้น

และสิ่งที่ถูกปิดกั้นนั้นหาใช่อื่นใดไม่ หากแต่คือสิทธิในการได้รับความสุขของเรานั่นเอง!

หลี่เจี๋ยมาถึงสถานีรถไฟแต่เช้าตรู่ เขาต้องเดินทางไปบอสตันด้วยกิจธุระบางประการ

ที่สถานีรถไฟ หลี่เจี๋ยพบชายชราผมสีดอกเลาทั้งศีรษะ ดวงตาทั้งสองบอดสนิท ยืนอยู่คนเดียวที่ชานชาลา บุคลิกท่าทีของชายชราผู้นี้ดูจะมีความหึงหวงใส่ที่ติดตัวมาแต่กำเนิดแผ่กระจายออกมารอบตัวให้สัมผัสได้ ทว่าก็ยังมองออกว่าเขาโดดเดี่ยวอ้างว้างไม่น้อย

หลี่เจี๋ยลังเลอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงตัดสินใจเดินเข้าไปหา จากการพูดคุยทำให้รู้ว่าชายชราก็กำลังจะไปบอสตัน หลี่เจี๋ยจึงเสนอตัวว่ายินดีจะช่วยพาเขาขึ้นรถไฟไปด้วยกัน ชายชรากล่าวขอบคุณ และบอกว่าตนก็ยินดีจะขึ้นรถไฟไปพร้อมกับหลี่เจี๋ย

เมื่อรถไฟเคลื่อนออกจากชานชาลา การสนทนาก็เริ่มขึ้น

ชายชราเล่าเรื่องราวของตนเอง เขาบอกกับหลี่เจี๋ยว่าเขาเกิดทางตอนใต้ของสหรัฐอเมริกา ในช่วงเวลาที่เกิดความขัดแย้งทางชนชาติพอดี

ในฐานะคนภาคใต้ เขาถูกปลูกฝังตั้งแต่วัยเด็กให้มีทัศนคติว่าคนผิวดำฐานะต่ำต้อยกว่าคนผิวขาว คนรับใช้บ้านเขาก็เป็นคนผิวดำ สมัยอยู่ภาคใต้เขาไม่เคยรับประทานอาหารร่วมกับคนผิวดำ และไม่เคยเรียนหนังสือร่วมกับคนผิวดำ

ต่อมาเขาได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยทางภาคเหนือ ครั้งหนึ่งเพื่อน

นักศึกษามอบหมายให้เขาเป็นผู้จัดงานเลี้ยงสังสรรค์นอกสถานที่ เขาถึงกับเขียนหมายเหตุไว้ท้ายบัตรเชิญว่า ‘ขอสงวนไว้ซึ่งสิทธิในการปฏิเสธคนบางกลุ่มเข้าร่วมงาน’

หากอยู่ทางภาคใต้ คำพูดประโยคนี้จะหมายความว่า ‘เราไม่ต้อนรับคนผิวดำ’

พอเรื่องนี้แพร่กระจายออกไป ทั้งชั้นปีต่างฮือฮาพากันวิพากษ์วิจารณ์ไปต่างๆ นานา คนบดีเรียกเขาไปตำหนิขนานใหญ่

ไม่ว่าเขาจะรังเกียจคนผิวดำเพียงใด แต่จะให้ไม่พบเจอคนผิวดำในการดำเนินชีวิตประจำวันเลยนั้นย่อมเป็นไปได้ บางครั้งบางคราวเมื่อหลีกเลี่ยงไม่ได้ เช่น เมื่อพนักงานขายของในร้านเป็นคนผิวดำ เวลาจ่ายเงินเขาก็จะวางเงินไว้บนตู้สินค้าให้คนผิวดำมาหยิบเอาเอง เขาจะไม่ยอมสัมผัสมือคนผิวดำเด็ดขาด

เมื่อเล่ามาถึงตรงนี้ ชายชราก็นิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง คล้ายว่าเขาหดหูใจไม่น้อย

ในฐานะนักข่าว หลีเจียสนใจใคร่รู้ในเรื่องราวของชายชราผู้นี้มาตั้งแต่แรก มาถึงตอนนี้ เรื่องราวที่ได้ฟังก็ยิ่งทำให้เขาสนใจมากขึ้น

“ถ้าอย่างนั้นคุณคงไม่คิดจะแต่งงานกับคนผิวดำสินะ” หลีเจียซักต่อด้วยความอยากรู้

ชายชราหัวเราะเสียงดังแล้วตอบว่า “ผมไม่คบค้าสมาคมกับพวกเขาแล้วจะแต่งงานกับคนผิวดำได้อย่างไรกัน พูดตามตรง ในตอนนั้นผมรู้สึกลัวว่าคนผิวดำทุกคนที่แต่งงานกับคนผิวดำล้วนทำให้พ่อแม่ของเขาต้องอับอาย

ขายหน้า”

จากนั้นชายชราก็เล่าต่อไปว่าเมื่อสมัยเรียนอยู่ที่บอสตันเขาประสบอุบัติเหตุ แม้ภัยพิบัติในครั้งนั้นจะไม่ทำให้ถึงกับต้องเสียชีวิต แต่ดวงตาทั้งสองข้างก็บอดสนิท มองอะไรไม่เห็นอีกเลย

หลังจากออกจากโรงพยาบาล เขาได้เข้าไปอยู่ในศูนย์ฟื้นฟูผู้พิการทางสายตาแห่งหนึ่ง เขาศึกษาการใช้อักษรเบรลล์จนเชี่ยวชาญ และได้ฝึกฝนทักษะการใช้ชีวิตของคนตาบอด เช่น การอาศัยไม้เท้าในการเดินถนน นานวันเข้าเขาก็ปรับตัวและเริ่มใช้ชีวิตตามลำพังได้ แต่แล้วเรื่องที่ทำให้เขาหงุดหงิดรำคาญใจก็เกิดขึ้น เนื่องจากตามองไม่เห็น เขาจึงไม่อาจรู้ได้เลยว่าคนที่มีปฏิสัมพันธ์ด้วยนั้นเป็นคนผิวขาวหรือผิวดำ

เขาเล่าปัญหานี้ให้เจ้าหน้าที่ผู้ให้คำปรึกษาทราบ และเจ้าหน้าที่ก็พยายามให้คำแนะนำ สำหรับเขา เจ้าหน้าที่ผู้นั้นเป็นเสมือนครูและเพื่อนที่ดี จึงให้ความเชื่อถือไว้วางใจเป็นอย่างยิ่ง ไม่ว่าเรื่องอะไรก็เล่าให้ฟังทุกอย่าง

หลังจากวันเวลาผ่านไปเนิ่นนาน วันหนึ่งเจ้าหน้าที่ผู้นั้นก็บอกกับชายชราว่า เขาเองก็เป็นคนผิวดำ

ตอนที่ทราบเรื่องนี้ชายชราไม่ได้รู้สึกตระหนกตกใจ แต่กลับสงบนิ่งอย่างมาก เขารู้สึกว่าอคติไม่ได้กระโดดออกมาจากหัวใจในตอนนั้น หากแต่ค่อยๆ เลื่อนหายไปอย่างช้าๆ

เนื่องจากมองไม่เห็นว่าเขาคนที่คบหาด้วยเป็นคนผิวขาวหรือผิวดำ สำหรับชายชราแล้ว สีผิวสูญเสียความหมายที่เคยมีไปโดยสิ้นเชิง ในที่สุด

เขาก็คิดว่า ขอเพียงอีกฝ่ายเป็นคนดี ไม่ใช่คนเลว ก็เพียงพอแล้ว

ในตอนท้ายชายชรา กล่าวว่า “ผมสูญเสียการมองเห็น แต่ขณะเดียวกันก็สูญเสียอคติไปด้วย นับว่าเป็นเรื่องที่ทำให้มีความสุขเหลือเกิน!”

รถไฟมาถึงสถานีบอสตัน ผู้ที่มารอรับชายชราบนชานชาลาคือภรรยาของเขา เป็นหญิงชราผมขาวโพลนทั้งศีรษะเช่นเดียวกัน

สตรีที่สวมกอดชายชราอย่างสนิทสนมผู้นี้ เป็นคนผิวดำ

ในโลกใบนี้ สิ่งที่เราต้องการไม่ใช่อคติ หากแต่คือความจริง ความดีงาม ความมั่งคั่ง อันเป็นพลังของวิญญาณที่ซุกซ่อนอยู่ในส่วนลึกของหัวใจเราทุกคน

ถ้าอยากจะทำให้ใครสักคนอย่างแท้จริง สิ่งสำคัญที่สุดคือต้องเข้าใจจิตใจของเขา

ความหยิ่งยโสและอคติรังแต่จะชักนำให้เราเดินไปสู่หนทางผิดทางลง แล้วขอบข่ายของชีวิตเราจะกว้างขวางขึ้น สามารถก้าวขึ้นไปสู่หนทางแห่งความสุขและความเบิกบานใจอันราบรื่นได้

2

: คนใจกว้าง

คือคนที่มีความสุขที่สุด

ความหวัง

คือพี่น้องที่ซื่อสัตย์และไว้ใจได้ของความโชคร้าย

อเล็กซานเดอร์ พุซกิน

บิล เกตส์ ประกาศว่าจะบริจาคทรัพย์สิน 99% ให้แก่มูลนิธิที่เขาเป็นผู้จัดตั้งขึ้นเพื่อนำไปใช้ในโครงการวิจัยวัคซีนป้องกันเชื้อไวรัสเอชไอวี

กัวโดมิง ประธานกรรมการบริษัทในเครือของเขาก็ตัดสินใจจะบริจาคทรัพย์สินเก่าในสัดส่วนให้แก่องค์กรสาธารณประโยชน์เช่นกัน

น้ำใจอันดีงามและพฤติกรรมอันเป็นกุศลของเศรษฐีอันดับหนึ่งเหล่านี้ล้วนได้รับการตอบรับที่ดีจากสังคม

บางท่านอาจบอกว่า ถ้าเรามีเงินมากมายขนาดนั้นเราก็คงจะทำแบบ

นั้นเช่นกัน แล้วคนธรรมดาอย่างเราท่านไม่มีหนทางใดที่จะช่วยเหลือผู้อื่น
ให้รู้สึกอบอุ่นใจหรือดีขึ้นได้เลยหรือ

เมื่อเราวางความสำคัญเรื่องเงินทองในจิตใจลงเสีย ก็จะมีพบว่าความ
จริงแล้ว ความสุขหาได้ไม่ยากเลย

ระยะนี้บรรยากาศในเมืองคูคิกคักมาก มีคณะละครสัตว์คณะใหญ่
มาเปิดการแสดงในเมืองเล็กๆ ที่ครอบครัวของเสี่ยวเค่ออาศัยอยู่

ในโรงเรียนมีนักเรียนจำนวนไม่น้อยที่พ่อแม่พาไปชมการแสดงของ
คณะละครสัตว์มาแล้ว เวลาเด็กๆ เหล่านี้ในอยู่ในโรงเรียนก็จะเล่าถึงแต่การ
แสดงอันสนุกสนานที่ได้ชมมาให้เด็กคนอื่นๆ ฟังตลอดทั้งวัน เด็กๆ ที่ยังไม่
ได้ไปชมการแสดงจึงพากันล้อมหน้าล้อมหลังฟังพวกเขาคุยกับเด็กพวกนั้น
เป็นอภิสิทธิ์ชน เด็กบางคนกลายเป็นพวกชอบคุยโวโอ้อวดขึ้นมาและเริ่ม
หัวเราะเยาะเพื่อนนักเรียนที่ยังไม่ได้ไปดู

เสี่ยวเค่อรู้สึกโมโหมาก แต่เขาก็ยังไม่เคยดูจริงๆ ดังนั้นทุกครั้งที่ถูก
เย้ยหยันเขาจึงได้แต่กลักรู้สึกความเจ็บช้ำน้ำใจเอาไว้

ระหว่างเดินกลับบ้าน เขาเฝ้าแต่คิดวางแผนว่าจะเอ่ยปากบอกพ่อ
อย่างไรดีว่าอยากไปชมการแสดงบ้าง

พ่อของเสี่ยวเค่อเป็นกรรมกร ที่ทำงานอยู่ไกลจากตัวเมืองมาก ทั้ง
ค่าแรงที่ได้ก็ไม่มาก ส่วนแม่อยู่บ้านคอยดูแลเขาและน้องชาย ครอบครัวจึง
ต้องใช้จ่ายอย่างประหยัด

ทว่าเสี่ยวเค่อรู้ว่าวันสองวันนี้พ่อจะได้รับเงินเดือนและจะกลับมาบ้าน
แล้ว

เมื่อกลับมาถึงบ้าน เสี่ยวเค่อยังไม่ทันได้เอ่ยอะไร พ่อก็ประกาศต่อหน้าเขาและน้องชายว่าจะพาพวกเขาไปดูการแสดงของคณะละครสัตว์

หลังอาหารเย็น เสี่ยวเค่อซึ่งกำลังเบิกบานใจเหลือคณาภิรมร่ำให้พ่อรีบออกจากบ้าน

เมื่อมาถึงที่จำหน่ายบัตรก็ปรากฏว่ามีคนเข้าแถวยาวเหยียดอยู่ก่อนแล้ว เสี่ยวเค่อและน้องชายรีบเข้าไปยืนต่อท้ายแถว แถวเริ่มขยับไปข้างหน้าทีละนิดๆ

เสี่ยวเค่อสังเกตเห็นว่าผู้ที่เข้าแถวอยู่ด้านหน้าเป็นครอบครัวใหญ่ ครอบครัวหนึ่ง มีพ่อกับลูกเล็กๆ แปดคน เด็กทั้งแปดคนล้วนแต่อายุยังน้อย คนโตสุดอย่างมากที่สุดก็ไม่เกินสิบขวบ ยังเล็กกว่าน้องชายของเขาเสียอีก

เด็กทั้งแปดคนยืนจับมือกันเป็นคู่ๆ เรียงเป็นแถว ต่างคุยกันเรื่องช้างและตัวตลกด้วยท่าทางตื่นเต้นดีอกดีใจ

เสี่ยวเค่อยังสังเกตเห็นอีกว่า แม่เด็กเหล่านั้นจะสวมใส่เสื้อผ้าสะอาด สะอาด แต่ก็ดูเก่าและธรรมดามาก เมื่อเทียบกับตนและน้องชายแล้วยังดูแยกกว่าเสียอีก

ในใจของเสี่ยวเค่อรู้สึกเป็นกังวลขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก และยังสัมผัสได้ว่าพ่อของเด็กๆ ที่ยืนอยู่ข้างหน้าก็ดูเหมือนจะเคร่งเครียดกระวนกระวายเช่นกัน

ในที่สุดแถวก็เลื่อนมาจนถึงชายผู้นั้น เขาถามพนักงานขายตัวว่าตัวสำหรับผู้ใหญ่หนึ่งคนและเด็กแปดคนเป็นเงินเท่าไร

พนักงานขายตัวบอกจำนวนเงินออกมาอย่างรวดเร็ว ทว่าหลังจาก

ได้ยื่นตัวเลขดังกล่าว ชายผู้นั้นกลับไม่มีที่ท่าว่าจะล้วงกระเป๋าหยิบเงินออกมา ได้แต่ยืนนิ่งเฉยอยู่หน้าช่องขายตั๋ว

ดูจากมือทั้งสองที่กำแน่นก็รู้ว่าเขากำลังเคร่งเครียดเพียงใด แต่เขาก็ไม่ได้ซื้อตั๋ว และไม่ได้ก้าวเท้าออกจากช่องขายตั๋ว

เป็นที่ประจักษ์ชัดแจ้งว่าเขาไม่มีเงินไม่พอ ไม่อาจซื้อตั๋วหลายใบขนาดนั้นได้ แต่จะให้หันหน้ากลับมาบอกเด็กเล็กๆ ทั้งแปดคนอย่างไรว่าพวกเขาไม่อาจเข้าไปชมละครสัตว์ได้ เขาพูดไม่ออก

เสี้ยวเค่อเห็นภาพตรงหน้าแล้ว ในใจก็รู้สึกคล้ายถูกบีบเค้นขึ้นมาอีกครั้ง เขารู้สึกว่ามือของพ่อที่กุมมือเขาอยู่กระชับแน่นขึ้นอย่างไม่รู้ตัว

เสี้ยวเค่อเงยหน้าขึ้นมองพ่อ สีหน้าพ่อดูเคร่งขรึมมาก

ทันใดนั้นพ่อก็ค่อยๆ ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋า ดึงธนบัตรใบละยี่สิบดอลลาร์ออกมา แล้วปล่อยให้หล่นลงกับพื้น

จากนั้นพ่อก็ยัดตัวลงไปหยิบธนบัตรใบนั้นขึ้นมา เดินไปตบไหล่ชายคนนั้นเบาๆ แล้วบอกว่า

“ขอโทษ เงินนี้หล่นมาจากกระเป๋าคุณ”

ชายคนนั้นดูจะตกใจเล็กน้อย เขาไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดี แต่เห็นได้ชัดว่าเขาเข้าใจเจตนาของพ่อ

สำหรับเขาแล้ว นี่เป็นช่วงเวลาที่ยับจันสิ้นหนทางที่สุด และเขาก็คิดไม่ถึงว่าจะมีคนยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ

ริมฝีปากเขาเริ่มสั่น หยาดน้ำตาเม็ดโตๆ เริ่มรินไหลออกมาจากดวงตา เขากุมมือพ่อของเสี้ยวเค่อแล้วเอ่ยออกมาว่า

“ขอบคุณ! ขอบคุณมาก ครอบครัวของผมขอขอบคุณคุณ!”

คืนนั้นครอบครัวของเสี่ยวเค่อไม่ได้ชมการแสดง แต่เสี่ยวเค่อไม่รู้สึกเสียใจเลยแม้แต่น้อย ตรงกันข้าม ในใจเขากลับเต็มไปด้วยความอบอุ่น เพราะรู้ว่าการกระทำของพ่อเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

หวังหย่งซึ่ง เป็นนักธุรกิจอีกท่านหนึ่งที่สร้างความเลื่อมใสศรัทธาให้แก่ผู้คน เขาเสียชีวิตกะทันหันระหว่างไปตรวจชมโรงงานที่ประเทศสหรัฐอเมริกาโดยไม่ได้ตั้งพินัยกรรมใดๆ ไว้เลย

เขาทำให้ผู้คนซาบซึ้งในความหมายของคำพูดที่ว่า “ตอนเกิดไม่ได้เอาทรัพย์สมบัติติดตัวมา ตอนตายก็ไม่ได้เอาติดตัวไป”

หลายต่อหลายครั้งเรามักพบว่า เมื่อเราจะทิ้งอะไรบางอย่างไป เราก็มักได้อะไรบางอย่างมาโดยไม่ได้คาดหมาย

ในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล สิ่งสำคัญที่สุดก็คือความห่วงใยเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน ถึงแม้จะอยู่ในสภาพที่ลำบากยากแค้น เราก็ยังช่วยเหลือผู้อื่นหรือให้ความอบอุ่นแก่ผู้อื่นได้ตามกำลังความสามารถที่เรามี

หากทำได้ถึงขั้นนี้ หัวใจของเราก็จะอัมเอมยิ่งขึ้น

3 : คนในครอบครัว ไม่ได้ต้องการให้ท่านมีเงิน เขาเพียงต้องการเห็นท่าน มีความสุข

คนเราเกิดได้ครั้งเดียว ทว่าคนมากมายกลับไม่รู้จักรู้ใช้ชีวิต
ที่มีอยู่เพียงครั้งเดียวนี้ให้ดีได้

เลเวล ไคน์

เนื่องจากสภาวะเศรษฐกิจย่ำแย่ แผนกของฉันสร้างผลงานได้ไม่เป็น
ที่น่าพอใจจึงถูกยุบทิ้ง เพื่อนร่วมงานส่วนใหญ่ถูกให้ออกโดยได้รับเงินชดเชย
ส่วนฉันกับเพื่อนร่วมงานบางคนโชคดีรอดพ้นจากเคราะห์กรรมในครั้งนี้ได้
เพียงแค่อพยพไปอยู่แผนกอื่น ทำให้ยังรักษาซามข้าวเอาไว้ได้

เพื่อนร่วมงานคนหนึ่งซึ่งกำลังเก็บข้าวของอยู่พูดกับฉันว่า

“คุณโชคดีมาก แม้จะต้องทำงานหนักขึ้น แต่อย่างน้อยแม้คุณก็ไม่
ต้องเป็นห่วงว่าคุณจะไม่มีเงินซื้อข้าวกิน”

คำพูดของเขาไม่ได้ทำให้ฉันรู้สึกสบายใจขึ้น แต่กลับทำให้ฉันเก็บมาครุ่นคิดอย่างจริงจังว่า คุณค่าของชีวิตนั้นใช่เพียงมีข้าวกินก็มีความสุขแล้วจริงหรือ

เศรษฐีคนหนึ่งทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อยมาตลอดทั้งชีวิต ในที่สุดก็มีทรัพย์สินเงินทองมากมายมหาศาล

ในวัยชรา เศรษฐีมีบุตรชายทั้งหมดสี่คน ทำให้เขารู้สึกพึงพอใจในชีวิตเป็นอย่างมาก

ต่อมาไม่นานนักเศรษฐีก็ล้มป่วย อาการเขาทรุดหนักลงทุกที สุดท้ายก็ไม่ได้แตนอนแบ็บอยู่กับเตียง ลูกขึ้นมาไม่ไหว ส่วนภรรยาของเขาเสียชีวิตไปหลายปีแล้ว

เศรษฐีมองดูบุตรชายทั้งสี่ที่อายุยังน้อย ภายในใจเต็มไปด้วยความเป็นห่วง คิดกังวลว่าถ้าตนตายไปลูกๆ จะเป็นอย่างไร ทว่าปัญหาเช่นนี้จะไปหาคำตอบจากที่ไหนได้แล้ว เศรษฐีใคร่ครวญอยู่นานก็ยังไม่รู้ว่าจะทำประการใด

วันหนึ่งเศรษฐีนอนอยู่บนเตียง มองออกไปยังลานกว้างนอกหน้าต่าง เห็นเด็กกลุ่มหนึ่งกำลังวิ่งไปวิ่งมาไล่จับแมลงปอกัน จับปล้นนั่นเองเขาก็คิดวิธีทดสอบลูกๆ ขึ้นมาได้วิธีหนึ่ง

เขาให้คนไปตามลูกๆ ทั้งสี่คนมาพร้อมกันที่เตียง จากนั้นก็บอกกับลูกๆ ว่า

“ลูกๆ ที่รักของพ่อ พ่อไม่เห็นแมลงปอมาตั้งหลายปีแล้ว พวกเจ้า

ช่วยลงไปที่สนามข้างล่างแล้วจับแมลงปอมาให้พ่อดูสักหน่อยได้ไหม”

ลูกๆ ทุกคนต่างรับปากแล้วพากันลงไปยังลานด้านล่าง

เวลาผ่านไปครู่หนึ่ง บุตรชายคนโตก็นำแมลงปอกลับมาหนึ่งตัว

เศรษฐีถาม “ทำไมถึงจับมาได้เร็วอย่างนี้ล่ะลูกเอ๋ย”

บุตรชายคนโตตอบว่า “ผมเอารถแข่งบังคับที่พ่อให้ไปแลงมา”

เศรษฐีฟังแล้วก็พยักหน้า

ไม่นานบุตรชายคนรองก็กลับขึ้นมา ในมือมีแมลงปอสองตัว

เศรษฐีถาม “เจ้าได้แมลงปอสองตัวนี้มาอย่างไร เจ้าจับมาเองหรือลูกเอ๋ย”

“ไม่ใช่ครับ ผมเอารถแข่งบังคับที่พ่อให้ไปให้เด็กที่อยากเล่นเช่า เขาให้เงินผมมาสามเหรียญ ผมเอาเงินสองเหรียญไปเช่าแมลงปอมาจากเด็กอีกคนครับ” บุตรคนรองตอบ

เศรษฐีผงกศีรษะ ยกมือขึ้นตบศีรษะบุตรคนรองเบาๆ

แล้วบุตรชายคนที่สามก็วิ่งขึ้นมาพอดี

เขาบอกบิดาว่า “พ่อ ผมเอารถแข่งบังคับที่พ่อให้ไปที่สนามแล้วชูขึ้นแล้วก็มีเด็กมากมายเข้ามาห้อมล้อมอยากจะได้เล่น ผมก็เลยหนีถอยหลัง บอกว่าถ้าใครอยากเล่นให้เอาแมลงปอมาให้ผมหนึ่งตัวก็จะได้เล่น นี่ถ้าไม่หวังว่าพ่อร้อนใจอยากเห็นแมลงปอ ผมคงรวบรวมแมลงปอได้มากกว่านี้อีก!” เขาพูดพลางยื่นแมลงปอกองใหญ่ในมือให้ดู

เศรษฐีฟังแล้วยิ้มออกมาบางๆ ตบศีรษะบุตรคนที่สามเบาๆ

บุตรชายคนเล็กก็กลับมาเป็นคนสุดท้าย

หน้าตาเขาเต็มไปด้วยเหงื่อ สองมือว่างเปล่า เสื้อผ้าก็เลอะเทอะเต็มไปด้วยฝุ่น เศรษฐีเห็นท่าทางลูกลี้ๆลูกนของบุตรชายก็ถามว่า

“เจ้าไปทำอะไรมา ทำไมถึงได้เลอะเทอะแบบนี้ล่ะ ลูกเอ๋ย”

เมื่อนึกขึ้นมาได้ว่าสองมือของตนว่างเปล่า บุตรชายคนเล็กก็เอ๋ยขึ้นอย่างกระดากอาย

“ผมไล่จับแมลงปออยู่ตั้งนานก็จับไม่ได้สักตัว ผมก็เลยเล่นรบบังคับอยู่ข้างล่าง ถ้าไม่เห็นว่าคุณพี่ๆ กลับขึ้นมาทั้งหมดแล้ว ไม่แน่รบแข่งของผมอาจแล่นไปชนแมลงปอที่เกาะอยู่ตามพื้นเข้าสักตัวก็ได้”

เศรษฐีฟังแล้วหัวเราะจนน้ำตาคลอ เขาลูบไล้ใบหน้าของบุตรชายแล้ววิ่งตัวเข้ามาอกอดไว้แนบอก

วันรุ่งขึ้นเศรษฐีก็จากไป

บุตรชายทั้งสี่พบกระดาดแผ่นเล็กๆ ที่หัวเตียงของบิดา กระดาดแผ่นนั้นมีข้อความเขียนไว้ว่า

‘ลูกเอ๋ย พ่อไม่ได้ต้องการแมลงปอหรอก พ่อแค่ต้องการเห็นพวกเจ้ามีความสุขกับการไล่จับแมลงปอ’

ความจริงแล้ว เราต่างคิดมากเกินไป

สิ่งที่คนในครอบครัวเป็นห่วงไม่ใช่เรื่องที่ว่าเราจะมีข้าวกินหรือเปล่า แต่ห่วงว่าเราใช้ชีวิตอย่างมีความสุขหรือไม่ต่างหาก

สิ่งสำคัญในชีวิตไม่ใช่ทรัพย์สินสมบัติหรือความสำเร็จ หากแต่เป็นหัวใจบริสุทธิ์ซึ่งสัมผัสได้ถึงความรัก ความโกรธ ความเศร้า และความสุขที่เกิดขึ้นในชีวิต หัวใจที่เข้าถึงและซาบซึ้งในความเป็นจริง

และความดีงามของชีวิต เช่นนี้เราจึงจะไม่มัวเสียเวลาไปกับการลังเล
เสียเวลาไปกับการคิดเล็กคิดน้อยมากเกินไป

เมื่อรู้ซึ่งถึงความหมายอันแท้จริงของชีวิต เราก็จะรู้จักใช้ชีวิต
อันแสนสั้นในโลกนี้ได้อย่างดีงามและเต็มเปี่ยมไปด้วยสาระ

4 : ใจคอคับแคบ

ระวังจะสูญเสียผู้สนับสนุนที่ดีไป

เพื่อนแท้จะพูดอย่างตรงไปตรงมา
ไม่ว่าคำพูดนั้นจะดูเด็ดเผ็ดร้อนปานใด
อเล็กซานเดอร์ นิโคลาเยวิช ออสโตลกี

ข้างกายเรามักมีคนบางคนที่ปากคอเราะร้ายเป็นพิเศษ ชอบพูดจาขวานผ่าซาก พูดจาทำร้ายจิตใจผู้อื่นแล้วยังไม่รู้ตัว ทว่าคนที่มึนสัยตรงไปตรงมาเหล่านี้มักใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายมีความสุขกว่าคนที่จิตใจอ่อนไหวมากนัก

คราวหน้าหากท่านไม่ทันระวัง ถูกใครแว้งกัดเข้าให้อีก อย่าเพิ่งรีบเจ็บช้ำน้ำใจหรือเสียใจ ลองเปลี่ยนมุมมองเสียใหม่ ลองมองหาข้อดีของคนผู้นั้น ไม่แน่ว่าท่านอาจพบหรือได้รับอะไรบางอย่างที่ไม่เคยคิดไม่เคยฝัน

มาก่อนก็เป็นได้!

วันแรกที่ได้พบกับมิสซิสจอร์ห์นสัน มีคนแอบกระซิบบอกเควินว่าเธอเป็นผู้หญิงที่ร้ายกาจ มิสซิสจอร์ห์นสันเป็นพนักงานรับโทรศัพท์ประจำศูนย์บริการข้อมูลของบริษัท ห้องทำงานของเธออยู่ติดกับห้องรับส่งเอกสาร และเควินก็ทำงานในแผนกรับส่งเอกสาร

ทุกเช้าเวลาเดินผ่านห้องนั้น เควินจะเห็นมิสซิสจอร์ห์นสันนั่งถักไหมพรมอยู่ที่โต๊ะ

เพื่อนร่วมงานคนหนึ่งบอกเควินว่า “เห็นเงียบๆ แบบนี้ ร้ายกาจจนขึ้นชื่อเลยละ เธอจับตาดูความเคลื่อนไหวของพวกเราทุกฝีก้าวเลยทีเดียว”

ดูเหมือนจะเป็นเช่นนั้นจริงๆ เช้าวันรุ่งขึ้นตอนที่เควินวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาตอกบัตรในเวลาแปดโมงกับอีกสองนาทีก่อน มิสซิสจอร์ห์นสันก็โผล่ออกมาทันที

“คุณมาทำงานสายไปสองนาทีก่อน!”

“สายแค่สองนาทีก่อนนี่เอง” เควินตอบเสียงเหน้อยหอบ

“ทางที่ดีต้องมาให้เร็วกว่านี้สักสองนาทีก่อน คนมาทำงานสายคงเจริญก้าวหน้าได้ยาก” มิสซิสจอร์ห์นสันพูดแฝงความหมายลึกซึ้ง

คำพูดประโยคนั้นทำให้ภาพลักษณ์ของเธอในสายตาเควินเลวร้ายลงจากเดิมมาก

ต่อมาเควินสังเกตเห็นว่า เมื่อใดก็ตามที่มีเวลารว่าง มิสซิสจอร์ห์นสันจะหยิบไหมพรมออกมาถัก พลังจับตาดูความเคลื่อนไหวของทุกคนไปด้วย

ช่วงพักเธอยังยกกาแฟมานั่งดื่มที่แผนกรับส่งเอกสาร ถักไหมพรมไปเรื่อยๆ พลางจับจ้องดูว่าพวกเขาจะเล่นลวดลายอะไรหรือเปล่า กระทั่งช่วงพักกลางวันก็ยังไม่ยอมละเว้น

นานเข้าเควินก็รู้สึกไม่ชอบหน้าเธอมากขึ้นทุกที เขารู้สึกว่าสายตาที่เธอมองมาในันคล้ายมีแววของการจับผิด ทุกครั้งที่สบตากับเธอเขาจะรู้สึกไม่สบายเนื้อไม่สบายตัวขึ้นมาทันที

พอได้รับเงินเดือนเดือนแรก เควินก็นำเงินไปซื้อรองเท้าหนังคู่ใหม่เป็นของขวัญให้ตัวเอง มีสชิศจอห์นสันมองปราดเดียวก็รู้ทันที เธอตกเสียงดังว่า

“สวยจัง ขอฉันดูรองเท้าคู่นี้หน่อยสิ”

เธอตรวจดูรองเท้าของเธออย่างละเอียดถี่ถ้วน จากนั้นก็บอกเขาว่า

“พื้นรองเท้าไม่ได้ออกแบบมาให้กันลื่น ไม่เหมาะกับพื้นของที่นี้ คุณจะหกล้มไม่วันใดก็วันหนึ่ง”

เควินตอบอย่างนึกโมโห “ขอบคุณที่เป็นห่วง ผมโตขนาดนี้แล้วเรื่องเดินไม่มีปัญหาหรอก”

ทว่าที่มิสชิศจอห์นสันพูดไว้นั้นไม่ผิด หลังจากสวมรองเท้าใหม่ได้ไม่กี่วัน เควินเดินไปดื่มน้ำที่ห้องกาแฟ เขาไม่เพียงลื่นล้ม แต่ยังเซไปชนถ้วยกาแฟที่วางเรียงอยู่ด้านข้างหล่นแตกจนหมด พนักงานใหม่อย่างเควินตกใจจนทำอะไรไม่ถูก เขารีบวิ่งกลับมาที่ห้องทำงาน ถามเพื่อนร่วมงานว่าควรทำอย่างไร

พอมิสชิศจอห์นสันทราบข่าวก็เดินตรงดิ่งมาทันทีแล้วบอกว่า

“ไปพบผู้จัดการเถิด ไปรายงานเรื่องราวที่เกิดขึ้นตั้งแต่ต้นจนจบ

ให้เขาทราบ!”

“แล้วผมจะโดนไล่ออกหรือเปล่า” เควินหน้าใจมาก

“โดนหรือไม่โดนก็ยังไม่แน่ แต่ไม่ว่าอย่างไรเมื่อทำผิดก็ต้องยอมรับ”

มิสซิสจอร์ห์นสันกล่าวเสียงราบเรียบ

เควินสวมรองเท้าใหม่คู่ที่ก่อเรื่องไปยื่นต่อหน้าผู้จัดการ เขาตะกุกตะกักเล่าเรื่องที่ตนล้มไปชนถ้วยกาแฟหล่นแตกให้ผู้จัดการทราบ

ผู้จัดการนั่งนิ่งฟังเขาพูดจนจบ จากนั้นก็บอกว่า “ถ้วยกาแฟพวกนั้นใช้มานานเต็มที ไหนๆ ก็ใกล้จะถึงวันคริสต์มาสแล้ว ถือเป็นโอกาสเปลี่ยนใหม่ทั้งชุดเลยก็แล้วกัน!”

คำตอบที่เหนือความคาดหมายอย่างยิ่งนั้นทำให้เควินรู้สึกโล่งใจอย่างบอกไม่ถูก ทว่าเขากลับนึกไม่พอใจในตัวมิสซิสจอร์ห์นสันขึ้นมา คล้ายว่าเขาเจตนาจะให้เขาปล่อยหน้าแต่ไม่ถึงได้บอกให้เขามารายงานให้ผู้จัดการทราบ

นับแต่นั้นมา ทุกครั้งที่เห็นมิสซิสจอร์ห์นสันเควินจะนึกโมโห และไม่เคยแสดงท่าที่เป็นมิตรกับเธออีกเลย

หลังจากนั้นไม่นานเทศกาลคริสต์มาสก็มาถึง

เควินเปิดกล่องของขวัญที่วางอยู่บนโต๊ะแล้วจึงพบว่าตัวเองเข้าใจอะไรผิดไปมากมาย เพื่อนร่วมงานทุกคนในบริษัทต่างได้รับของขวัญกล่องใหญ่ เมื่อเปิดออกมาก็จะพบเสื้อใหม่พรมสวยงาม ความจริงแล้วที่มิสซิสจอร์ห์นสันถักใหม่พรมอยู่ตลอดเวลา นั้น เธอเตรียมของขวัญวันคริสต์มาสให้ทุกคนอยู่นั่นเอง!

เมื่อเควินหันไปมองมิสซิสจอร์ห์นสันก็พบว่าเธอกำลังส่งยิ้มมาให้เขา

อยู่ เควินรู้สึกว่ไปหน้าตัวเองร้อนผ่าวขึ้นมา เขาู้สึกละอายใจในความเป็น
คนใจคอคับแคบของตน

ในเวลาเดียวกันนั้นเขาก็ตัดสินใจว่ นับจากพุงนี้เป็ต้นไป เขาจะ
มอบรอยยิ้มสดีที่สุดใให้เธอเป็นของขวัญตอบแทนทันทีที่มาถึงที่ทำงาน

คนที่เห็นคำแนะนำที่จริงใจของผู้อื่นเป็นคำเหน็บแนมหรือ
เย้ยหยันย่อมมีความสุขได้ยาก เพราะในใจคนผู้นั้นคงจะเต็มไปด้ว
ขยะ การเก็บท่าทีไม่เป็นมิตรของผู้อื่นไว้ในใจตลอดเวลาไม่ยอมลิม
หาใช้การแก้แค้นฝ่ายตรงข้ามไม่ หากแต่คือการทรมาณตัวเอง

เราควรเรียนรู้ที่จะใช้จิตใจอันเปิดกว้างรับมือกับทุกสถานการณ์
อย่าปล่อยให้ความคิดคับแคบ เพราะจะทำให้ใจเต็มไปด้วขยะ
ค่างปีทีขึ้นรา

วางอารมณ์ไว้ความหมายเหล่านั้นลงเสีย ท่านจะพบว่าเรื่องราว
ทั้งหลายไม่ได้แ่อย่างที่ท่านคิดไว้ แล้วท่านจะใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุข
สูงขึ้น!